

шавски търговци, салханджийки; а когато се натруфятъ, тогава ви повече, ни по-малко, приличатъ на италиански маймуни.

— Тѣ не сж виновни, че не сж хубави. Богъ не всѣкому дава красота.

— Тфу! Богъ не далъ, та нѣма и какво да се прави; защо тогава тия дебелкини, грапави като нѣмски картофи и сухи като солени риби, се натискатъ да бжджтъ офицерки? Просто тахтаби! Мокри имъ очитѣ и мокри имъ сж посоветѣ — дяволъ да ги вземе! Впрочемъ работата не е за тѣхъ! Говори тикато на дебъръ другаръ, като старецъ на юноша, който вижда само онова, което е подъ носѣтъ му: ей, исръгни дѣвойката изъ ржцѣтъ имъ, ако искашъ да ѣдешъ хлѣбъ изъ нейната пещъ, ако ли не, то ще захванатъ други да ѣджтъ, а пакъ тебе гладенъ ще пратятъ за хлѣбъ при дявола.

Векилъ-онбашията си почеса мустаџигѣ.

— Какъ сега да се помогне на дѣлото? Вий се напредваряте да ни полячите. Тя сама пожела да остане съ офицеркитѣ за да се повглѣда, и майка ѝ се съгласи.

— Нима това сж Полкини, милионъ двѣсти хиляди дяволи! Това е изметъ нито на Гъркини, нито на Ерменки, нито на Славянки, нѣкакви си невѣрници, полукучки и полукози. Изневѣриха се съ тѣхъ офицеритѣ — това не е наша работа; както си постлали, нека така и да спжтъ. А ти человекъ Божий си помислилъ, че това сж Полкини! Ами ти видѣлъ ли си Полкинитѣ? Знаешъ ли ти Полкинитѣ?

— Не се сърди, панъ чаушъ; тѣ сж жени на Поляци, и азъ ги приемахъ за Полкини.

— Училъ си се ти въ училището па четмо, а не си научилъ какво нѣщо сж Полкинитѣ. Върви при вторий капитанишъ на първата сотия; той е человекъ пай-разуменъ, отъ душа и сърдце е чистъ като кехлибаръ, той ще ти прочете, както е челъ и на насъ, незнамъ отъ каква наука, и запомнихъ азъ всичко дума по дума, защото думата бѣше за Полкинитѣ. Нѣкога, въ твърдѣ отколѣшне време, до Рождество Христово или тутакси